

გაუბედავი სიყვარული

ათი წელი,
მწარედ მწველი,
გულს მიდაგავს ტრფიალება!
და უბრალოდ
სავალალოდ
ჩემს გულშივე იმალება!

მიძგერს გული
აგზნებული
მაგრამ მგონი მიბამს ენას.
მისი სხივით
სანთელივით
ვდნები და თანც ვმადლობ ზენას!...

თუ ისიც მცნობს
და სიიც გრძნობს,
ჩემებრ იწვის უხმოდ ერთი...
მაშ, ოხ, ღმერთო,
რად წაგვერთო
ჩვენ კავშირი შემაერთი?!

ვიცი, გზნობის,
ნამდვილ გრძნობის
ნიშანია მდუმარება,
ცხადად ტკბილი
რამ ღიმილი,
ჩუმად ცრემლი, მდუმარება.

მაგრამ მაინც,
მეტრფის მე ვინც,
მსურს, რომ ერთხელ გამაგონოს:
ნშენ ჩემი ხარ!
გულს მიზიხარ!ნ
მითხრას ეშხით... დამაღონოს!

ორთავ ვიცით,
ფიცით მტკიცით
გრძნობა ჩვენი შეგვიტყვია!
თუმცა-კი ვხედავთ,
თქმას ვერ ვხედავთ,
გულზე გვაწევს, როგორც ტყვია!

ათი წელი,
მეტად მწველი,
გულში გვაქვს ეს ნეტარება!
ვუგდებთ რა ყურს,
ორივეს გვსურს
და ვერ გვითქვამს აღსარება!

1873 წ.